

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

REMA PV Systém, a.s., IČO: 29127009
se sídlem Praha 4, Antala Staška 510/38
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Sequensem
se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24

proti
žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, č. j. 2365/500/15, 75904/ENV/15,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 11. 2017, č. j. 2365/500/15 75904/ENV/15, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč, a to do rukou právního zástupce žalobkyně JUDr. Tomáše Sequense, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, č. j. 2365/500/15 75904/ENV/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), včetně jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 26. 8. 2015, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1417347.003/15/PIS.
2. Ve znění napadeného rozhodnutí byla žalobkyni dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“) uložena pokuta ve výši 80 000 Kč za porušení § 37p odst. 2 zákona o odpadech ve spojení s § 37p odst. 4 tohoto zákona, čehož se žalobkyně dopustila tím, že prostřednictvím uzavřené smlouvy o zajištění plnění povinností provozovatele solární elektrárny při nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů č. RPVPOR_02329 ze dne 30. 6. 2013, uzavřené se společností KEPÁK GROUP, a.s., IČO: 499 69 871, se sídlem Sička 443, 664 11 Zbýšov (dále jen „společnost KEPÁK“), v období počínaje uzavřením této smlouvy až do 10. 12. 2014 nesplnila povinnosti stanovit příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů ve stanovené minimální výši, upravené vyhláškou č. 352/2005 Sb., o podrobnostech nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady a o bližších podmínkách financování nakládání s nimi (vyhláška o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady), (dále jen „elektroodpadová vyhláška“).

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala vady výroku rozhodnutí. Uvedla, že v podaném odvolání brojila proti nedostatečné identifikaci skutku v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný námítce žalobkyně přisvědčil a změnil výrok rozhodnutí tak, že doplnil identifikaci skutku na základě nově opatřených důkazů. Namítala, že uvedeným postupem žalovaný porušil zásadu obžalovací, zásadu dvojinstančnosti řízení a zásadu právní jistoty, neboť žalobkyni bylo odejmuto právo účinně se bránit, když jí nebyly úvahy žalovaného známy.
4. Tvrdila, že se žalovaný dopustil vad výroku spočívajících v rozporu výroku s právními předpisy a v rozporu výroku napadeného rozhodnutí s jeho odůvodněním. Dle žalobkyně žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí nevymezil místo spáchání skutku a dobu spáchání skutku ohraničil časovým rozmezím od uzavření smluv se společností KEPÁK ze dne 30. 6. 2013 až do 10. 12. 2014. Ve vztahu ke stanovení doby spáchání skutku poukazovala žalobkyně na zásadu „*nullum crimen, nulla poena sine lege*“ a § 37p odst. 2 věta druhá zákona o odpadech. Namítala, že pokud je zákonná povinnost stanovit příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů dle § 37p odst. 2 zákona o odpadech stanovena počínaje 1. 1. 2014, nemohla se žalobkyně závadného jednání dopustit již od 30. 6. 2013. Navíc, je-li v zákoně stanovena roční periodicita, nemohla se žalobkyně dopustit vytýkaného jednání formou trvajících deliktů, nýbrž výhradně jednorázovým jednáním. Dále tvrdila, že pokud povinnost zajistit financování předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů stíhá dle § 37p odst. 2 zákona o odpadech provozovatele solární elektrárny, nemůže být porušení této povinnosti kladeno k tíži žalobkyni. Nadto skutková podstata přestupku dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech neobsahuje jednání popsané jako neplnění zajištění financování, neboť činnost žalobkyně označená jako „*zajištění financování*“ neodpovídá pojmu „*nakládání*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

5. Žalobkyně měla rovněž za to, že se nemohla dopustit závadného jednání pouhým uzavřením smlouvy se společností KEPÁK. Uvedla, že žalovaný de facto přičítá žalobkyni k tíži skutečný postup při výpočtu finančního příspěvku, čímž zcela pomíjí zásadu, že trest je možné ukládat pouze za skutky, jejichž spáchání se účastníkovi řízení klade za vinu podle výroku rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyně je sankcionována nikoli za samotné uzavření smlouvy, ale za stanovení výpočtu příspěvků v praxi. Žalovaný provádí v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí vlastní výpočty, které následně porovnává s údajem obsaženým v roční zprávě žalobkyně o plnění povinnosti zpětného odběru a odděleného sběru elektrozařízení a elektroodpadu za vykazovaný rok 2014, přičemž výpočet vychází z údajů o celkovém počtu panelů a jejich hmotnosti. Počet panelů pro účely tohoto výpočtu pak žalovaný stanovil orientačně, ke hmotnosti panelů žalovaný uvedl, že „z relevantních veřejně dostupných zdrojů ministerstvo dále opatřilo relevantní podklady“. Žalovaný tak dospěl k závěru o naplnění materiální stránky spáchaného deliktu výpočtem na základě orientačního určení počtu panelů vynásobeným hmotností panelů zjištěnou způsobem výše uvedeným. Tyto závěry dle žalobkyně nemohou být dostatečnou oporou zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně dále popírala počet i hmotnost panelů předmětné fotovoltaické elektrárny, ze kterých žalovaný ve svých výpočtech vycházel. Rovněž rozporovala mechanismu ustanovení finančních prostředků, přičemž poukázala na to, že doklady, kterými byla výše příspěvku stanovena, žalovaný pro údajnou nadbytečnost v rámci dokazování zamítl.
6. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala vady řízení. Tvrdila, že v řízení před žalovaným došlo k zásadnímu porušení zákonem stanovených pravidel dokazování uvedených v § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a že napadené rozhodnutí spočívá na výsledku řízení, k němuž neměla možnost se vyjádřit. Uvedla, že žádná z listin dokládajících její deliktní jednání nebyla čtena k důkazu při ústním jednání ani mimo něj, resp. nebyly naplněny zákonné požadavky stanovené pro provádění důkazu mimo ústní jednání, tj. vyrozumění účastníků a učinění záznamu ve spisu, dále ze skutečnosti, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí na základě podkladů pořízených během odvolacího řízení, aniž by vlastně řádně provedl celé „své“ důkazní řízení a žalobkyni umožnil se k těmto podkladům vyjádřit (neboť její odůvodněnou žádost o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí zamítl, o čemž se žalobkyně dozvěděla až spolu s doručením napadeného rozhodnutí). Žalovaný navíc neprovedl důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností navržených žalobkyní, a to konkrétně podklady, kterými žalobkyně stanovila společnosti KEPÁK výši příspěvku. Žalobkyně byla toho názoru, že se porušení § 37p odst. 2 zákona o odpadech nemohla dopustit pouhou textací smlouvy údajně rozpornou s podzákonným právním předpisem, který nebyl v době jednání o uzavření smluv účinný ani platný. Mimo to, smlouva umožňuje, aby byl příspěvek stanoven dle mechanismu, který bude uveden v prováděcím právním předpise.
7. Žalovaný dle žalobkyně rovněž v řízení porušil právo na slyšení žalobkyně, když jí stanovil nepřiměřeně krátkou lhůtu k vyjádření se k podkladům v délce patnácti dnů a její následnou žádost o prodloužení lhůty zamítl, přičemž toto zamítavé rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno až spolu s napadeným rozhodnutím, a bylo žalovaným odůvodněno tak, že podklad, který byl nově v odvolacím řízení opatřen, byl žalobkyni znám, a tedy byla poskytnutá lhůta dostačující. Namítala, že prostřednictvím procesního institutu zakotveného v § 36 odst. 3 správního řádu má být účastník řízení seznámen nejen s podklady rozhodnutí, ale i důvody rozhodnutí, přičemž není podstatné, zda je Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

účastníkovi řízení daný podklad znám či nikoli, nýbrž to, že má možnost svou argumentací případně ovlivnit důvody, pro které správní orgán hodlá na základě opatřených podkladů v rámci odvolacího řízení rozhodnout. Svým formálním přístupem žalovaný právo žalobkyně na vyjádření se k věci a slyšení zcela vyprázdnil a realizaci práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí ztotožnil se znalostí důkazů ze strany žalobkyně.

8. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení věci. Uvedla, že žalovaný na základě zmocňovacího ustanovení § 37p odst. 4 zákona o odpadech novelizoval elektroodpadovou vyhlášku, a to vyhláškou č. 178/2013 Sb., kterou upravil bližší podmínky financování nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů uvedených na trh do 1. 1. 2013. Tato novela byla schválena dne 24. 6. 2013, platnosti nabyla dne 26. 6. 2013 a účinnou se stala dne 28. 6. 2013, přičemž smlouvy s provozovateli solárních elektráren měly být uzavřeny nejpozději do 30. 6. 2013. Prováděcí právní předpis tedy nabyl účinnosti pouhé dva dny předtím, než měly být uzavřeny smlouvy se všemi provozovateli solárních elektráren. Žalobkyně považovala za nepřijatelné, aby byla sankcionována za textaci smluv, která je údajně rozporná s podzákonným právním předpisem, který nebyl v době uzavření smluv platný ani účinný (absence prováděcího předpisu je ve smlouvách účastníka řízení uzavřených s provozovateli solárních elektráren o zajištění společného plnění povinností provozovatele solární elektrárny výslovně zmiňována), a to navíc pokud smlouva umožňuje, aby byl příspěvek stanoven dle mechanismu, který bude uveden v prováděcím právním předpise, a který je koncipován pouze jako minimální. V této souvislosti poukazovala žalobkyně na smlouvu uzavřenou s Jiřím Gabrielem, kterou vzal za základ svého rozhodnutí prvoinstanční orgán, zatímco žalovaný ve vztahu k této smlouvě dospěl k závěru o absenci materiální stránky správního deliktu. Naproti tomu však žalovaný dospěl ve vztahu ke smlouvě uzavřené se společností KEPÁK k opačnému závěru, a to navzdory tomu, že se jedná o smlouvy obsahově shodné.
9. Žalobkyně dále poukazovala na nesprávný výklad § 37p odst. 2 zákona o odpadech ze strany žalovaného, dle něž je jediné přípustné stanovení příspěvku nikoli na základě skutečné hmotnosti, nýbrž na základě výpočtu určeného elektroodpadovou vyhláškou. Dle žalobkyně tak dochází ke směřování způsobu stanovení příspěvku dle § 37p odst. 2 zákona o odpadech a minimální výše tohoto příspěvků dle elektroodpadové vyhlášky.
10. Konstatovala, že povinnost stanovená v § 37p odst. 2 zákona o odpadech směřuje explicitně vůči provozovatelům solárních elektráren, nikoli kolektivnímu systému. Následky za nezaplacení příspěvku nese výlučně ten který provozovatel. Okamžik porušení této povinnosti navíc nenastává již uzavřením smlouvy, ale až v době, kdy se takový provozovatel dostane do prodlení s platbou s ohledem na lhůty uvedené v § 37p odst. 2 zákona o odpadech.
11. Žalobkyně zastávala názor, že žalovaný v důsledku nesprávné interpretace § 37p odst. 2 zákona o odpadech a jeho následné aplikace na posuzovaný případ došel k nesprávnému právnímu závěru, že žalobkyně prostřednictvím smlouvy uzavřené se společností KEPÁK porušila povinnost stanovit příspěvek na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů ve stanovené minimální výši. Stejně tak byla žalobkyně přesvědčena o tom, že žalovaný dospěl k nesprávnému právnímu závěru o naplnění materiálního znaku přestupku v důsledku jednání žalobkyně, neboť i pokud by žalobkyně připustila, že obsahem smlouvy sjednaným se společností KEPÁK došlo k porušení právních předpisů, faktickým stanovením příspěvku v odlišné výši než vyžadované elektroodpadovou vyhláškou by nemohl být naplněn materiální znak přestupku, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

shromážděný objem finančních prostředků představuje pouhé „zálohy“, které je nutno ve smyslu § 14b odst. 7 elektroodpadové vyhlášky vypořádat.

12. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítala nezákonnost a nepřiměřenost výše pokuty. Žalobkyně poukázala na hlediska, která při stanovení výměry ukládané pokuty musí být respektována, a to konkrétně § 67 odst. 2 zákona o odpadech ve znění do 30. 6. 2017, § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a v této souvislosti na § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, jakož i na související judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž dospěla k závěru, že žalovaný se těmito hledisky vůbec nezabýval, a tedy nedostál požadavkům na přezkoumatelnost uložené pokuty. K argumentaci žalovaného, že je dostačující, když prvoinstanční orgán skutek dostatečně popsal a vyložil, v čem spočívá ohrožení životního prostředí a jaké je toto ohrožení intenzity, žalobkyně poukázala na rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, v němž se podává, že výši pokuty rozhodně nelze odůvodňovat splněním zákonných podmínek skutkové podstaty správního deliktu, neboť toto je pouze základním předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti a uložení sankce, avšak již nevypovídá nic o výši této sankce. Údajně jediné obligatorní hledisko dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech nemůže při posuzování výše ukládané pokuty za platnosti a účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky obstát, neboť z přechodných ustanovení plyne, že při stanovení výše sankce má být postupováno podle úpravy pro pachatele nejvýhodnější, v daném případě tedy právě podle zákona o odpovědnosti za přestupky.
13. Žalovaný dle žalobkyně nepřihlédl k osobním a majetkovým poměrům žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně poukázala na svůj charakter právnické osoby podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, tj. na skutečnost, že je neziskově hospodařícím kolektivním systémem.
14. Závěrem žalobkyně požádala o moderaci výše uložené sankce.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

15. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
16. K námitce vad výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyni byla od počátku zřejmá jak právní kvalifikace skutku, tak i vytýkaný skutek, a to jak pokud jde o to, k jakému porušení zákona principiálně došlo, tak i pokud jde o konkrétní smluvní vztah, jehož obsah neodpovídal právním předpisům. Argumentaci žalobkyně o absenci uvedení místa spáchání označil žalovaný za zjevně absurdní, neboť to, kde byla smlouva uzavřena, nemá jakýkoliv právní význam. Dle žalovaného se jedná o skutečnost irelevantní, a to jak z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty, tak z hlediska řádného uplatnění práva na obhajobu.
17. Žalovaný dále zdůraznil, že z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že je žalobkyni vytýkáno nesplnění právních povinností, kterého se dopustila uzavřením neodpovídající smlouvy ve smyslu § 37p odst. 2 zákona o odpadech, kterou byla žalobkyně povinna uzavřít do 30. 6. 2013. Počínaje uzavřením této smlouvy tedy žalobkyně nastavila pravidla financování v rozporu s právním předpisem, na čemž nemění nic ani skutečnost, že vlastní financování mělo probíhat až počínaje 1. 1. 2014.
18. K námitce žalobkyně, že koncepcie správního deliktu dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech neumožňuje její postih za vytýkané protiprávní jednání, žalovaný kontroval, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

vytýkané protiprávní jednání spočívající v porušení § 37p odst. 2 zákona o odpadech je pod výše uvedenou skutkovou podstatu podřazeno důvodně. Tomuto závěru dle žalovaného svědčí jak systematický, tak jazykový a teleologický výklad zákona. Povinnostmi „při nakládání“ s daným druhem odpadu se dle žalovaného míní soubor právních povinností, které se vztahují k řádnému a zákonnému nakládání s těmito druhy odpadů, tedy veškeré právní povinnosti, které jsou navázány k vlastnímu nakládání, včetně povinností týkajících se financování nakládání s tímto druhem elektrozařízení.

19. K námitce žalobkyně, že povinnost zajistit dostatečné financování likvidace vyřazených solárních panelů stíhá provozovatele příslušné fotovoltaické elektrárny, tuto skutečnost žalovaný sice připustil, avšak dále konstatoval, že v rámci smluvních vztahů s provozovatelem je rovněž recipročně uložena právní povinnost i subjektu dle § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech spočívající ve stanovení právním předpisem dané minimální výše těchto příspěvků, přičemž uvedená právní povinnost je zcela logicky vztažena na subjekt, který proces likvidace zajišťuje. Žalovaný dále poukazoval na to, že obsahem zákonné povinnosti je „stanovení“ příspěvků na likvidaci. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o nezákonné stanovení (nastavení) pravidel financování, je na místě vztáhnout porušení právních předpisů k okamžiku uzavření předmětné smlouvy.
20. Co se týče kategorie námitek vad řízení a žalobkyní deklarovaného porušení § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. 62 Ca 42/2007, z nějž plyne závěr, že absence protokolu o dokazování listinou lze považovat za procesní vadu, která ovšem nezpůsobuje nezákonnost řízení. Dále žalovaný odkázal na komentářovou literaturu, dle níž vyrozumění účastníků zjevně postrádá smysl v situaci, kdy má být příslušná listina součástí správního spisu po celou dobu řízení.
21. Ke způsobu, kterým žalobkyně vykládá institut zakotvený v § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že žalobkyně nepřipadně ztotožňuje fázi opatřování podkladů pro řízení s následným procesem hodnocení důkazů. Ve fázi zaslání výzvy k vyjádření dle § 36 odst. 3 správního řádu k žádnému hodnocení důkazů nedochází. K této žalobní námitce žalovaný uzavřel, že ze spisového materiálu je zjevné, že správní orgány v projednávané věci postupovaly plně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.
22. Co se týče odmítnutí důkazního návrhu žalobkyně, žalovaný konstatoval, že tento byl odmítnut pro nadbytečnost, což také bylo žalobkyni sděleno. Žalovaný dále vyslovil hypotézu, že bylo evidentním cílem snahy žalobkyně získat další čas a tím oddálit konec řízení, tedy nikoli objasnit relevantní skutečnosti, nýbrž zdržet řízení za účelem dosažení prekluze vytýkaného skutku.
23. K tvrzenému nesprávnému právnímu posouzení věci žalovaný uvedl, že tvrzení žalobkyně o tom, že příspěvky na likvidaci jsou stanoveny formou „vystavení faktury“ a že stanovení financování v uzavřené smlouvě představuje „pouhé zálohy“ je absurdní závěr, který ze zákona nevyplývá. Naopak základním zákonným požadavkem je, aby celková výše příspěvků byla předem závazně stanovena smlouvou. Platební mechanismus v tomto ohledu nemá žádnou souvislost s tím, že žalobkyně nesplnila prvotní a základní povinnost zajistit, aby stanovená celková výše příspěvků vždy odpovídala alespoň minimální výši těchto příspěvků, jak stanoví elektroodpadová vyhláška. Poukaz žalobkyně na institut průběžného finančního vypořádání v § 14b odst. 7 elektroodpadové vyhlášky o elektroodpadech je dle žalovaného zcela nepřipadný.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

24. K námitce nezákonnosti a nepřiměřenosti výše pokuty uvedl, že se správní orgány všemi relevantními hledisky pro uložení trestu zabývaly, hodnotily závažnost protiprávního jednání, jakož i popsaly rizika a důsledky. Ve prospěch žalobkyně byly hodnoceny dvě skutečnosti, a to že žalobkyně plně spolupracovala a že nebyla dosud sankcionována. Nadto žalovaný se výši pokuty zabýval i při úvahách o snížení pokuty v důsledku nemožnosti postihnout vytýkaný případ FVE pana Gabriela. Upozornil, že hlediska obsažená v § 67 odst. 3 zákona o odpadech byla zakotvena demonstrativně a správní orgány byly oprávněny reflektovat veškerá relevantní kritéria, což učinily. Uzavřel, že majetkové poměry žalobkyně umožňovaly uloženou pokutu uhradit.
25. V replice ze dne 29. 5. 2018 žalobkyně zopakovala svá tvrzení z podané žaloby. V replikách ze dne 29. 6. 2020 a ze dne 7. 8. 2020 žalobkyně tvrdila, že Česká republika nesprávně provedla transpozici směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ) a dovolávala se přímého účinku směrnice, když tvrdila, že povinnost nést náklady na sběr, zpracování, využití a odstranění solárních panelů mají výrobci, nikoliv provozovatelé solárních elektráren.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Usnesením ze dne 1. 6. 2021, č. j. 3 A 41/2018-80, soud řízení přerušil z důvodu, že u Soudního dvora Evropské unie probíhalo řízení o předběžné otázce ve věci C-181/2020, jejíž zodpovězení mohlo mít vliv na projednávaný případ.
27. Dne 25. 1. 2022 Soudní dvůr Evropské unie o předběžné otázce rozhodl. V návaznosti na toto rozhodnutí zdejší soud prvním výrokem rozhodl o pokračování v řízení.
28. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která neplní povinnosti stanovené tímto zákonem při nakládání s vybranými výrobky nebo odpady nebo zařízeními podle části čtvrté.
 - Podle § 37p odst. 2 zákona o odpadech pro solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013 zajistí předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů, včetně plnění těchto povinností, provozovatel solární elektrárny, jejíž jsou solární panely součástí, prostřednictvím osoby podle § 37h odst. 1 písm. c). Tuto povinnost musí zajistit prostřednictvím rovnoměrných dílčích plateb příspěvků, poskytovaných minimálně s roční periodicitou, počínaje od 1. ledna 2014, na základě smlouvy uzavřené nejpozději do 30. června 2013 s osobou podle § 37h odst. 1 písm. c) tak, aby financování bylo plně zajištěno nejpozději do 1. ledna 2019. Právnická osoba podle § 37h odst. 1 písm. c) stanoví příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů zejména v závislosti na jejich hmotnosti a složení.
 - Podle § 37p odst. 4 zákona o odpadech ministerstvo stanoví po projednání s Ministerstvem financí prováděcím právním předpisem bližší podmínky financování odděleného sběru, zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

solárních panelů podle odstavce 1, zejména způsob výpočtu minimální výše uložených finančních prostředků na účelově vázaném bankovním účtu a způsob jejich čerpání, dále bližší podmínky financování podle odstavce 2 včetně minimální výše nebo způsobu výpočtu minimální výše příspěvků a způsobu finančního vypořádání po splnění povinností pro nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů, a dále rozsah a obsah zprávy podle odstavce 3.

- Podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech výrobce splní povinnosti stanovené pro oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení a elektroodpadu přenesením těchto povinností na jinou, právnickou osobu, zajišťující společné plnění povinností výrobců podle tohoto dílu zákona; odpovědnost výrobců za plnění povinností stanovených v tomto dílu zákona, pokud tato právnická osoba povinnosti neplní, nezaniká.
- Podle § 14b odst. 1 elektroodpadové vyhlášky minimální úhrnná výše příspěvků na financování nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013 se vypočítá jako násobek hmotnosti všech solárních panelů v každé solární elektrárně, pro kterou má její provozovatel uzavřenou smlouvu s provozovatelem kolektivního systému podle § 37p odst. 2 zákona, a sazby vypočítané podle přílohy č. 10 k této vyhlášce.
- Podle § 14b odst. 7 elektroodpadové vyhlášky po zajištění splnění povinností zpětného odběru, odděleného sběru, zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů v rozsahu jedné třetiny celkové hmotnosti všech solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013 z každé solární elektrárny, ne však dříve než k 1. lednu 2019, předloží provozovatel kolektivního systému provozovateli solární elektrárny průběžné finanční vypořádání, ve kterém uvede přehled nákladů spojených se splněním těchto povinností na jedné straně a poměrnou výši příspěvků přijatých od provozovatele solární elektrárny včetně výnosů z jejich dočasného investování, pokud jich bylo dosaženo, na straně druhé. Případný rozdíl vypořádají provozovatel kolektivního systému a provozovatel solární elektrárny mezi sebou tak, že provozovatel kolektivního systému vrátí provozovateli solární elektrárny do jednoho měsíce od předložení průběžného finančního vypořádání přebytek na straně přijatých příspěvků a výnosů z jejich dočasného investování, nebo mu vyměří doplatek k pokrytí vynaložených nákladů se splatností v téže lhůtě. Stejným způsobem provedou provozovatel kolektivního systému a provozovatel solární elektrárny následující průběžné finanční vypořádání po zajištění splnění povinností podle věty první v rozsahu dvou třetin celkové hmotnosti všech solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013 z každé solární elektrárny a závěrečné finanční vypořádání po úplném zajištění splnění těchto povinností.
- Podle Přílohy 10 elektroodpadové vyhlášky minimální výše příspěvku výrobce, který plní povinnosti podle § 37p odst. 1 zákona v rámci kolektivního systému a minimální úhrnná výše příspěvků provozovatele solární elektrárny, který plní povinnosti podle § 37p odst. 2 zákona (dále jen „minimální výše příspěvků“) a minimální výše uložených peněžních prostředků na účelově vázaném bankovním účtu na zajištění financování nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů se stanoví tak, aby byly pokryty veškeré předpokládané náklady na zajištění předání ke zpracování, zpětného odběru, odděleného sběru, přepravy, zpracování, využití a

odstranění předpokládaného množství elektroodpadu ze solárních panelů a na vedení související evidence, a to v Kč v závislosti na hmotnosti elektroodpadu ze solárních panelů. U solárních panelů uvedených na trh po dni 1. ledna 2013 se údaj o jejich hmotnosti určí podle skutečné hmotnosti těchto panelů. U solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013, které tvoří součást solární elektrárny, se údaj o jejich hmotnosti určí podle vzorce: $M = P \times K$, ve kterém M představuje hmotnost solárních panelů instalovaných v solární elektrárně pro účely výpočtu minimální výše příspěvku uvedenou v kg. P představuje výkon solární elektrárny podle licence na výrobu elektřiny v této solární elektrárně vydané Energetickým regulačním úřadem uvedený ve wattech (Wp). K představuje průměrnou hmotnost solárního panelu připadající na jednotku výkonu; tato průměrná hmotnost činí 0,11 kg. ... Minimální sazba pro výpočet minimální úhrnné výše příspěvků provozovatele solární elektrárny, který plní povinnosti podle § 37p odst. 2 zákona, a minimální výše uložených peněžních prostředků na účelově vázaném bankovním účtu činí 8,50 Kč.

29. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

30. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že se žalobkyně podle prvostupňového rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím měla dopustit správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech porušením § 37p odst. 2 zákona o odpadech. Toto ustanovení ukládá právnické osobě podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech povinnost stanovit příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů, uvedených na trh do 1. 1. 2013, zejména v závislosti na jejich hmotnost a složení. Podle § 37p odst. 4 zákona o odpadech ve spojení s § 14b odst. 1 elektroodpadové vyhlášky a přílohy č. 10 této vyhlášky pak činila minimální úhrnná výše tohoto příspěvku násobek hmotnosti a sazby, přičemž jak způsob stanovení hmotnosti solárních panelů, tak způsob stanovení sazby v podrobnostech upravovala příloha č. 10 elektroodpadové vyhlášky.
31. K tvrzení, že porušení § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech nemůže být kladeno k tíži žalobkyně, soud uvádí, že je sice pravdou, že povinnost zajistit financování předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů, včetně plnění těchto povinností, dle § 37p odst. 2 zákona o odpadech má provozovatel fotovoltaické elektrárny. Avšak zároveň, jak dále pokračuje § 37p odst. 2 zákona o odpadech, tyto povinnosti plní provozovatel fotovoltaické elektrárny prostřednictvím osoby podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech. Tato osoba je pak osobou, která podle § 37p odst. 2 věty třetí zákona o odpadech stanoví příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně je osobou ve smyslu § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech byla v rámci smluvních vztahů s provozovateli fotovoltaických elektráren povinna stanovit příspěvek na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu. Tvrzení žalobkyně, že jí nemůže být kladeno k tíži porušení § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech, tak § 37p odst. 2 zákona o odpadech neskýtá žádnou oporu.
32. Nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, podle kterého skutková podstata správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech neobsahuje jednání jako neplnění zajištění financování. Ustanovení § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech postihuje jednání spočívající v neplnění povinností stanovených zákonem o odpadech při nakládání s vybranými výrobky nebo odpady nebo zařízeními podle části čtvrté zákona o odpadech.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Nakládáním s odpady se rozumí podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech jejich shromažďování, sběr, výkup, přeprava, doprava, skladování, úprava, využití a odstranění. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že „zajištění financování“ neodpovídá pojmu „nakládání“, ovšem z dikce § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech je zřejmé, že toto ustanovení míří na povinnosti při nakládání s odpady, tedy na soubor povinností přidružených ze své podstaty k některé formě nakládání s odpady. Závěru, že činnost spočívající v zajištění financování spadá do kategorie povinností při nakládání s odpady, svědčí i název části čtvrté zákona o odpadech, která upravuje „Povinnosti při nakládání s vybranými výrobky, vybranými odpady a vybranými zařízeními“. Právě do této části je pak systematicky zařazen § 37p odst. 2 tohoto zákona. Na základě shora uvedeného má soud za to, že zajištění financování recyklace a likvidace elektroodpadu ze solárních panelů je povinností při nakládání s odpady a její porušení lze postihnout dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech. Námitka žalobkyně tak není oprávněná.

33. Soud neshledal oprávněnou námitku žalobkyně, podle které žalovaný porušil zásadu obžalovací, zásadu dvojinstančnosti a zásadu právní jistoty, když změnil výrok prvostupňového rozhodnutí. K uvedené námitce soud poukazuje na oznámení o zahájení řízení ze dne 13. 7. 2015, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1417347.001/15/PIS. Podle tohoto oznámení bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty podle § 37p odst. 2 zákona o odpadech ve spojení s § 37p odst. 4 tohoto zákona a podle elektroodpadové vyhlášky. Porušením § 37p odst. 2 zákona o odpadech se žalobkyně měla dopustit uzavřením smluv s provozovateli solárních elektráren, kterými stanovila příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů uvedených na trh do 1. 1. 2013 variabilně a sama si tak stanovila možnost vykazování množství a hmotnosti panelů na základě jejich skutečné hmotnosti nebo podle hmotnosti stanovené na základě výpočtu, který určuje prováděcí právní předpis. Postup, kdy je celkový příspěvek stanovený na základě skutečné hmotnosti, je v rozporu s platnou právní úpravou. Určování hmotnosti solárních panelů při určování výše poplatků dle vlastních pravidel kolektivního systému je nerespektováním platné právní úpravy zákona o odpadech v návaznosti na prováděcí právní předpis, kterým je elektroodpadová vyhláška. Pro úplnost soud rovněž poukazuje na odůvodnění zahájení řízení, ve kterém prvostupňový orgán výslovně konstatoval, že je přípustný pouze výpočet hmotnosti solárních panelů na základě výpočtu určeného vyhláškou, která stanovuje minimální výši nebo způsob výpočtu minimální výše příspěvku. Snížení platby z příspěvku je v rozporu s platnou právní úpravou. Dále soud poukazuje na výrok prvostupňového rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena pokuta, a to za jednání, které bylo formulováno zcela obdobným způsobem jako v oznámení o zahájení řízení. Po porovnání výroku napadeného rozhodnutí (viz výše) s výrokem prvostupňového rozhodnutí a oznámení o zahájení řízení soud dospěl k závěru, že výrok napadeného rozhodnutí toliko zpřesňuje výrok prvostupňového rozhodnutí, respektive informace uvedené v oznámení o zahájení řízení. Toto upřesnění se vztahuje jednak ke konkrétnímu označení smlouvy, ve vztahu k níž bylo porušení povinnosti stanovené § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech správními orgány shledáno, tj. ve vztahu ke smlouvě uzavřené se společností KEPÁK. Dále pak došlo k zpřesnění jednání žalobkyně, ve kterém správní orgány shledaly porušení povinnosti dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech, tj. povinnosti stanovit příspěvek na zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů v minimální výši stanovené elektroodpadovou vyhláškou. Napadené rozhodnutí tedy nikterak nerozšiřuje jednání vytýkané prvostupňovým správním orgánem žalobkyni nad rámec oznámení o

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zahájení řízení. Žalobkyni tak muselo být po celou dobu správního řízení zřejmé, jaké jednání je jí správními orgány vytýkáno, tj. stanovení výše předmětného příspěvku v rozporu s elektroodpadovou vyhláškou. K tomuto jednání měla žalobkyně právo se vyjádřit (viz usnesení ze dne 13. 7. 2015, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1417347.002/15/PIS), což také učinila (viz vyjádření ze dne 24. 7. 2015). Zároveň žalobkyni muselo být zřejmé, ve vztahu k jakým smlouvám jí toto jednání bylo vytýkáno, neboť dle protokolu o kontrole ze dne 23. 4. 2015, č. j. ČIŽP/41/OOH/1417347.003/15/PIS, žalobkyně předložila pouze dvě smlouvy, přičemž jedna ze smluv byla právě smlouva uzavřená se společností KEPÁK. Tyto smlouvy ostatně tvořily přílohu protokolu o kontrole. Protože výrok napadeného rozhodnutí toliko zpřesňuje výrok prvostupňového rozhodnutí, respektive informace uvedené v oznámení o zahájení řízení, přičemž žalobkyně měla možnost se vyjádřit k jednání, které jí bylo správními orgány vytýkáno, respektive se vůči vytýkanému jednání bránit, neshledal soud výše uvedenou výtku žalobkyně oprávněnou.

34. Důvodné neshledal soud rovněž tvrzení žalobkyně, že žalovaný nevymezil ve výroku napadeného rozhodnutí místo spáchání skutku. K výše uvedené námitce soud uvádí, že je správní orgán povinen vždy formulovat výrok rozhodnutí tak, aby bylo na jisto postaveno, za jaké jednání je dotčený subjekt postižen a aby toto jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Konkretizace jednání dotčeného subjektu je pak činěna zpravidla prostřednictvím uvedením místa, času, způsobu spáchání správního deliktu a případně dalšími skutečnostmi. Soud v projednávaném případě dospěl k závěru, že výrok napadeného rozhodnutí je formulován jednoznačně. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou z porušení povinnosti stanovit příspěvek na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů v minimální výši stanovené elektroodpadovou vyhláškou, kterého se žalobkyně měla dopustit uzavřením smlouvy o zajištění plnění povinnosti provozovatele solární elektrárny při nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů č. RPVPOR_02329 ze dne 30. 6. 2013, uzavřené se společností KEPÁK v období počínaje uzavřením této smlouvy až do 10. 12. 2014. Z výroku napadeného rozhodnutí je jednoznačně patrné, jakým jednáním žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech, a prostřednictvím které smlouvy se tak stalo. Předmětná smlouva byla ve výroku napadeného rozhodnutí konkretizována [1] číslem smlouvy (č. RPVPOR_02329), [2] dnem uzavření (30. 6. 2013), [3] smluvními stranami (žalobkyně a společností KEPÁK) a [4] dobou trvání (od 30. 6. 2013 do 10. 12. 2014). Právě označením smlouvy ve výroku napadeného rozhodnutí prostřednictvím čtyř výše uvedených skutečností bylo jednání žalobkyně jednoznačně a nezaměnitelně konkretizováno. Neuvedení místa uzavření smlouvy tak nezpůsobilo neurčitost, případně zaměnitelnost předmětné smlouvy se smlouvou jinou. Protože ve výroku napadeného rozhodnutí je jednoznačně vymezena smlouva, jejímž uzavřením došlo k porušení povinnosti stanovené § 32p odst. 2 zákona o odpadech, soud neshledal námitku žalobkyně důvodnou. Jinými slovy neuvedení místa spáchání skutku ve výroku napadeného rozhodnutí nemělo vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.
35. Dle soudu nelze přisvědčit ani výtkám žalobkyně vůči časovému ohraničení doby spáchání správního deliktu. Žalobkyně v podané žalobě zaměňuje dvě povinnosti upravené v § 37p odst. 2 zákona o odpadech, a to (1) povinnost stanovit příspěvek na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů a (2) povinnost zajistit financování předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních elektráren. Zatímco první z uvedených povinností tíží právnické osoby podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

odpadech, které musely předmětný příspěvek stanovit do 30. 6. 2013, druhá z povinností se váže výlučně k provozovatelům solárních elektráren, kteří měli povinnost zajistit financování od 1. 1. 2014. Protože žalobkyně je právnickou osobou podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, měla povinnost stanovit společnosti KEPÁK předmětný příspěvek nejpozději do 30. 6. 2013. Žalovaný tak nepochybil, když vymezil dobu trvání správního deliktu dobou trvání smlouvy uzavřené se společností KEPÁK, tj. od 30. 6. 2013 do 10. 12. 2014. Na výše uvedeném nemůže nic změnit minimálně roční periodicita plateb příspěvků. Námitka žalobkyně tak není oprávněná.

36. K tvrzení žalobkyně, že se nemohla dopustit závažného jednání pouhým uzavřením smlouvy se společností KEPÁK, soud uvádí, že pro posouzení této námítky považoval za rozhodné zjištění, kdy došlo k dokonání správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech ve spojení s § 32p odst. 2 a 4 tohoto zákona a elektroodpadovou vyhláškou. Dle náhledu soudu k dokonání předmětného správního deliktu nedošlo uzavřením smlouvy se společností KEPÁK, ale až vystavením faktury na dílčí platbu předmětného příspěvku (viz čl. 4.6 předmětné smlouvy). Je tomu tak proto, že smlouva se společností KEPÁK umožňovala variantní výpočet výše příspěvku, a to v závislosti na vykázaní „skutečné“ hmotnosti nebo „vyhláškové“ hmotnosti solárních panelů. Dále tato smlouva připouštěla jednak možnost změny přílohy č. 2 smlouvy, upravující způsob výpočtu výše Recyklačního poplatku a způsob zúčtování skutečných nákladů, a rovněž možnost změny výpočtu v závislosti na znění elektroodpadové vyhlášky. Rovněž pak nelze pominout, že faktury na dílčí plnění měly být vystavovány každých šest měsíců. V okamžiku uzavření smlouvy tak nebylo najisto postaveno, v jaké výši bude dílčí platba předmětného příspěvku žalobkyní nakonec stanovena, když nebylo zřejmé ani, zda bude vykázána hmotnost „skutečná“ nebo „vyhlášková“. Teprve okamžikem vystavení faktury na dílčí platbu předmětného příspěvku bylo ze strany žalobkyně jednoznačně stanoveno, jakým způsobem byla dílčí platba ze strany žalobkyně vymezena, a zda dosahuje (případně po zohlednění druhé platby dle uzavřené smlouvy bude dosahovat) minimální výše upravené elektroodpadovou vyhláškou.
37. Soud z obsahu správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že jeho obsahem není žádná faktura na dílčí platbu předmětného příspěvku, která by byla vystavena společnosti KEPÁK na základě předmětné smlouvy, případně jakákoliv úhrada předmětného příspěvku ze strany společnosti KEPÁK. Z obsahu tohoto spisu naopak vyplývá, že správní orgány nad rámec uzavřené smlouvy nezjišťovaly žádné konkrétní skutečnosti, vztahující se ke stanovení předmětného příspěvku ze strany žalobkyně a jeho úhrady ze strany společnosti KEPÁK. Není tak nikterak zřejmé, v jaké konkrétní výši byla žalobkyní v souladu s uzavřenou smlouvou se společností KEPÁK stanovena dílčí platba předmětného příspěvku, a tedy zda dosahuje minimální výše stanovené elektroodpadovou vyhláškou, případně v jaké výši uhradila společnost KEPÁK za dobu účinnosti předmětné smlouvy předmětný příspěvek.
38. Žalovaný tedy v rozporu se zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací vyšel z předmětné smlouvy se společností KEPÁK, avšak již nikterak nezjišťoval skutečný stav věci, zejména pak to, zda, případně v jaké výši bylo na základě této smlouvy plněno, respektive zda a v jaké výši žalobkyně vystavila společnosti KEPÁK faktury na předmětný příspěvek a v jaké výši byl předmětný příspěvek společností KEPÁK uhrazen.
39. Za situace, kdy z obsahu správního spisu předloženého žalovaným nelze zjistit, v jaké konkrétní výši žalobkyně stanovila společnosti KEPÁK na základě uzavřené smlouvy

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

předmětný příspěvek, respektive dílčí platbu tohoto příspěvku a dále v jaké výši byl tento příspěvek, respektive dílčí platba předmětného příspěvku uhrazena, je závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu předčasný. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že správními orgány zjištěný skutkový stav vyžaduje zcela zásadní doplnění. Z uvedeného důvodu soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

40. Pro úplnost soud uvádí, že výpočet provedený žalovaným na straně 12 a 13 napadeného rozhodnutí nepovažuje za relevantní pro projednávanou věc, neboť tento výpočet nic nevypovídá o skutečnosti, v jaké konkrétní výši žalobkyně stanovila společnosti KEPÁK předmětný příspěvek. Tento výpočet pouze na základě údajů uvedených ve smlouvě dovozuje, k jakým výsledkům lze na základě uzavřené smlouvy se společností KEPÁK dospět. K naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu je však nezbytné najisto postavit, v jaké konkrétní výši byl žalobkyní předmětný příspěvek v projednávaném případě stanoven, a zda dosahoval minimální výše stanovené vyhláškou, či nikoliv.
41. Soud nepřehlédl, že součástí spisového materiálu předloženého žalovaným je „Roční zpráva o plnění povinnosti zpětného odběru elektrozařízení a odděleného sběru elektroodpadů“, která uvádí, že výše příspěvku vybraného od společnosti KEPÁK v roce 2014 činila 8 964,87 Kč. Z hlediska skutkové stavu je však tato zpráva sama o sobě nedostatečná, neboť z ní nelze dovodit, zda žalobkyně stanovila společnosti KEPÁK předmětný příspěvek v této výši, či nikoliv.
42. Protože soud shledal, že je napadené rozhodnutí zatíženo vadou, kdy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a z tohoto důvodu zrušil napadené rozhodnutí, nezabýval se již zbývajícími námitkami žalobkyně, neboť by to bylo předčasné. Obecně totiž odůvodnění žalovaného, podle kterého žalobkyně spáchala správní delikt, musí představovat komplexní úvahu, ze které musí být zřejmé, jak žalovaný v daném případě dospěl k závěru o naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech ve spojení s § 32p odst. 2 a 4 tohoto zákona a elektroodpadové vyhlášky. Vyžaduje-li skutkový stav zjištěný správními orgány zásadní doplnění, není zároveň možno se zabývat souvisejícími tvrzeními žalobkyně, která se ke spáchání správního deliktu, případně ke správnímu řízení bezprostředně váží.
43. Nad shora uvedené soud k tvrzením žalobkyně, že elektroodpadová vyhláška nabyla účinnosti až dne 28. 6. 2013, poukazuje na skutečnost, že § 37p zákona o odpadech byl do zákona vložen novelou, jež nabyla účinnosti dne 1. 1. 2013. Žalobkyně tedy měla půl roku na to, aby své smluvní vztahy upravila v souladu se zákonem o odpadech, byť v obecné formě, kterou jí tento zákon umožňoval. Ostatně žalobkyně tak i učinila, když na řadě míst předmětné smlouvy obecně poukazuje na elektroodpadovou vyhlášku.
44. K námitce žalobkyně uvedené v replice ze dne 29. 6. 2020 a ze dne 7. 8. 2020, ve které se žalobkyně dovolávala přímého účinku směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU, soud poukazuje na závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. 1. 2022 ve věci C-181/20 VYSOČINA WIND a.s. proti České republice – Ministerstvu životního prostředí. V uvedeném rozsudku dospěl Soudní dvůr Evropské unie k závěru, že:
 - Článek 13 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU ze dne 4. července 2012 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ) je v

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

rozsahu, v němž povinnost financovat náklady spojené s nakládáním s odpadem z fotovoltaických panelů uvedených na trh v době mezi 13. srpnem 2005 a 13. srpnem 2012 ukládá výrobcům, neplatný.

- Článek 13 odst. 1 směrnice 2012/19 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, kterou se povinnost financovat náklady spojené s nakládáním s odpadem z fotovoltaických panelů uvedených na trh v době od 13. srpna 2012, kdy tato směrnice vstoupila v platnost, ukládá uživatelům těchto panelů, a nikoli jejich výrobcům.

45. Soud z čl. 6.1. *Smlouvy o dílo č E – 002 uzavřená dle § 536 a násl. obchodního zákoníku na provedení stavby „Fotovoltaické elektrárny její zprovoznění a připojení do distribuční sítě E.ON Česká republika“* uzavřené mezi společností KEPÁK, jako objednatelem, a společností Buzzing Lines s.r.o., jako zhotovitelem, dne 4. 1. 2010 zjistil, že se v projednávaném případě jedná o elektroodpad ze solárních panelů, které byly uvedeny na trh nejpozději dne 30. 6. 2010. S ohledem na uvedené a závěr Soudního dvora EU o neplatnosti čl. 13 odst. 1 směrnice 2012/19/EU v části, v níž povinnost financovat náklady spojené s nakládáním s odpadem z fotovoltaických panelů ukládá výrobcům, soud námitce žalobkyně o přímém účinku směrnice nepřisvědčil.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
47. V dalším řízení bude na žalovaném, aby v souladu se závěrem tohoto rozsudku doplnil skutkový stav o zjištění, v jaké konkrétní výši byl žalobkyní stanoven předmětný příspěvek, respektive dílčí platby tohoto příspěvku, zda, případně v jaké výši byl tento příspěvek uhrazen ze strany společnosti KEPÁK a zda takto stanovený a uhrazený příspěvek odpovídal minimální výši stanovené elektroodpadovou vyhláškou.
48. Soud v dané věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, přestože o jeho nařízení žalobkyně požádala, neboť takový postup soudu umožňuje § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba a replika ze dne 29. 6. 2020) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 142 Kč. Soud dále dodává, že repliku žalobkyně ze dne 29. 5. 2018 nepočítal jako samostatný úkon právní služby, neboť v tomto podání žalobkyně pouze jinými slovy opakovala tatáž tvrzení jako v podané žalobě. Rovněž doplnění právní argumentace žalobkyně ze dne 7. 8. 2020 nepovažoval soud za úkon právní služby, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

tímto žalobkyně toliko k replice ze dne 29. 6. 2020 podpůrně odkázala na rozhodnutí civilních soudů. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 15 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Tomáše Sequense, advokáta.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. b) a c) s. ř. s.].

Proti výrokům II. a III. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.